

Romano Guardini: Örökmécs

A keresztfvés

Te most keresztet vetsz, még pedig szépen. Nem olyan elnyomortott, összekapott keresztet, amelynél nem lehet tudni, hogy mit akar jelenteni. Nem. Te szépen veted a keresztet, nyugodtan, megadva a módját: a homlokodtól a melledig, egyik válladtól a másikig. Megérezted-e, miként fogja át egész lényedet? Szedd össze magad egészen: minden gondolatodat és egész érzelmvilágodat foglald bele ebbe az egy jelbe, miközben homlokodtól melledig, egyik válladtól a másikig formálsz. Akkor majd megtapasztalod, hogy egészen átölel téged, a testedet és lelkedet is: összefog, fölavat, megszentel.

Honnan van ez? Onnan, hogy a kereszt mindenünk, a kereszt megváltásunk jele. A kereszten váltott meg minden embert a mi Urunk. A kereszt által szenteli meg az embert lényének legparányibb ízéig. Imádság előtt azért vetünk keresztet, hogy elrendezzen és összefogjon minket, hogy fogja össze Istenben gondolatainkat, szívünket és akaratunkat. Imádság után pedig azért, hogy megmaradjon bennünk Isten ajándéka. A kísértés idején, hogy megerősítsen. A veszélyben, hogy oltalmazzon. Áldáskor, hogy Isten életének teljességét fogadjuk lelkünkbe, és ez ott bent mindent megtermékenyítsen és megszenteljen.

Gondolj erre, valahányszor keresztet vetsz. Ez a legeslegszentebb jel. Éppen azért vesd szépen: nyugodtan, teljes nagyságában és arra gondolva, amit cselekszel. Akkor azután egész valódat átfogja: külsődet, belsődet, gondolataidat, akaratodat, érzés- és kedélyvilágodat, jártodat-keltesdet, és mindent megerősít, lefoglal, megszentel Krisztus erejében, a szentháromságú Isten nevében.